

פ' תצא

לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ד' וגו' עד
עורה וגו' ואשר שכר עליך את בלעם
בן בעור וגו' ולא אבה ד' אלהיך לשמוע
אל בלעם וידמוך ד' אלהיך לך את הקללה
לברכה כי אהבך ד' אלהיך לא תדרוש שלום
ומובתם וגו' וילך נהאריך הסיפור ולא חנה
ד' אלהיך וכו' כי נכאורה אין זה נחית טעם
להרחקות עמין ומואז כי טעמם כזר מציור ציען
אשר שכר עליך חנה בלעם, ויתכרס הדבר זהכלל
סמאל צקהק כי הדיבורים הם לרפי חיות
לצטא צפהים להרע חי להינצ, ונעלי החסונה
המה מהסכין הדרושים טעמו זהחשנה חו צדיצור
חו צמעשה לא טוצ, להפכו לטוצ:

והנה הליצוק טעמו צריע מעלליהם ונצח
מהם וכו' כידוע, על ראש רשעים יחול
הכ האומיה, יכן כאן המצינו הרשעים האלה
בלעם וצלק טצחו לקלל את ישראל חיו והמשיכו
לרופים ההם צכח גודל הניומחה שהים צהם
וכשהפך הקציה את הקללה לצרכה, נהכרח לתת
מקום להחל הקללה על ראשם ועל משלחם והמה
הם הארורים, וכדי שלא יחדנקו צישראל זרע
צריך ד' מזהירים הכחוצ ומפרס טעמם אשר
סכר וידמוך ד' אלהיך לך את הקללה לצרכה,
לך דייקא לך נהפך—לצרכת חצל הם נצארו
ארורים, עיכ אל תדצק צכ ולא הדרוש שלום
וטוצחם לעולם כי אין חרור מחדצק צצרוך:

הסמיכות ללדק המשקולות והמידות, למלות
זכירת מחיית עמלק, ילדהני קליפת
עמלק דעת דקיא, כל מנמחם להרוס האמונה
סלימה נהשנחה השייה צפרטות צכל עת ורגע,
גם האמונה סלימה צקיום מורת ד' ומלותיו
ואורייתא וישראל וקיניה כולא חד, והמה עושים
פירוד צין הדנקים צאמונה כוציות חיעות
מסוצשם ריל, כפירסי זיל על סחקראות על
נקוחם היס ד' צקרצנו, ויצא עמלק, ועיש:
והנה צכאן צמלות זו ללדק המדות הוא פכין
אמונה כי הדעם הוא משקל הסכל והוא

סורס המדות של אדם ועמלק היא הדעת דקיא,
וצעת אמרו צני ישראל היס ד' צקרצנו וכו'
ססקנו צדעחם צעכין האמונה צליזה חקירי סלא
כהורה מיד ויצא עמלק דעת דקיא, ומלות זו
רמות לנו חוזק האמונה סיקול הדעת לסכסיר
המדות צמלותיו יחי ומי סאינו כזחר צמלות זו
חינו צמוח מפחד האויצ הוא עמלק הוא סילחיר
עיין צרביי, ואמרה חוסיק סצחם יקיים המלות
כחיקונה יקצל ספע טוצה ממעל, ונחמוך
להפוך, כלכון המקרא יחי דך, ולא יחי לך,
כדרכת חזיל להורחת הדבר סחנו מקצלי ספעו
יחי נהשנחהו עלינו לטוצה עיי קיים החורה,
ולא כפי הנראה צעיני צבר נדיעית פסונצח
ונחמר צה יחי לך, ולא יחי, לרמו עיקרי
האמונה, חככי, ולא יחי לך, ולזה צא צמיות
המלות זכירת מחית עמלק, סיסים האדם אל
לכו מנמח סקליפה סלזו ריל ולקדש חמרים.
ולדצק חיע צדעת חוסיק צאמונה פסוטה וסלימה,
וחו יקצל השפע העליונה עפיי לינורי חוסיק
ברמיה מיע ושסיה מליח כנרמו צקרא, יחיה
לך, ולא יחיה לך. הכולל רמיה ושסיה ודוק:

פ' נצבים

אתם נצבים היום כולכם לפני ד' אלהיכם,
ראשיכם שבטיכם, מחוטב עצך—עד
שואב מיטך, יל ממו ספסקה סלזו סחוטב
עצך, סמחחיל צמים ולא כחיז וחוטב עלך
צוחי, כדלעיל, ועוד מהי זה מחוטב עצך
עד שואב, כאלו מתחיל צגדיל צגנדולי וספייס
צקטן סצקטנים הלא סניהם המה צסות מחפחותים,
וגם לכאורה הוא מיותר דכצנ נאמר וחסצ כולם
וכלל כולם צמחמר כל חיס ישראל:

ונראה דהכחוצ מרמו לנו ימי דתשובה אשר
האדם לריך לחשינ עם קיכו ולחמן
את אשר עיוות, והוא עיד מאצרים על סחקרא
הנאמר צליצ, ויחי חיס ויבחו בני האלהים
להתיצב, כי זה היום חו יומא דימי כוראס,
סכוח ריס, גם צכאן סמחמר חחס נצבים חיס
הוא ראש השנה סנקרא היום אשר כל צחי
פילס

מושל, ואין מלכוה כוגעת בחזרתה ודוק:

פ' האזינו

כי שם די' אקרא הבו גודל לאדהינו .
הצור תמים פעלו כו'. י"ל עפ"י דברי
האגרא דכלה ע"פ דאגה בלב איש ישחנה.
לאחרים. כי חנה לאו וראו מה בין משפט מלך
בין למשפט מלך מההקציה. משפט מלך ב"ו חס אדם
יתחייב ראשו למלך על אזה חטא שעבר על
כיומיו המלך אזי יעשה בו משפט חרוץ מצלי
סוס השגחה על לער קרובי הכידון מצלי חסם
לחס. חצל משפט מלך מההקציה חיו כן. כי
חף שעפ"י החורה מגיע לאדם ח"ה עונש ח"ו.
חיו דן אחורו ח"ה, עד אשר יסקלו צמלם כל
בני ביתו וקרובי הכידון חס מגיע לחס משפט
הלער החור, ואפ"י הוא מחויב דין וחי חס
בני ביתו או קרובי חס לדיקים כחנטל חדין
של מעלה ממנו, וזהו דאגה בלב איש ישחנה
לאחרים. הוא העלה טובה למען שגס אחיצו
ירגישו בלערו, ויציץ ישיב הש"ת מעליו חסו
כי חמה חסם בחטא חלזה שיגיעו להם הלער חלזה:

וזהו הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט
כי הש"ת חיו מעשים לשום אדם עד
שהמשפט יגיע לכל אחי מקרוביו ואחציו, ובאם
יש בהם אחד שאינו ראוי לפי מעשיו לחיות
לו הלער שיגיע לו כעונש לחטואו אז יחנכר
ויחנטל העונש מהחוטא:

וזהו הפירוש גם כן כי שם די' אקרא היינו
צעת רכונך להתפלל עבור ח"ה לער
שפגע בך הבו גודל ראלהינו. היינו שהתפלל
על הלער המגיע לשכינה כחומר הכי בלרתם
לו לר. והצור תמים פעלו, וכל דרכיו משפט.
שהמשפט שלו הוא תמים מכל לר, ואין בהם
סוס כפחול ועיקס, ועל כן לא יתכן לענוש
סוס ח"ה משראל כי לער ישראל כוגע למעלה
והוא על לא דבר, ועיד התפלה חלזו יסכר פי
כל חסטינים על בני ישראל:

כנשר

עולם מונרים לפכיו כבני מרון, וקחסיצ קרא וחזיל
מי ומי העומדים לפכיו וחמר ראשיכם שבמיתכם
וגר כל איש ישראל, ומפרס הכתוב החחלת
הימים אשר מקונל בהם לעשות חסונה סהם
סחומב עציץ עד שואב מימד עיד דליחא
בסחיק אשר יעי הנוראים מהחילין ממיו באב.
עד הויר, וזהו הרמז מחומב עציץ, היינו ממיו
באב, סבו סקרו ומלכרות עלים כחחיל, וכדח"י
בגמרא מחמשה עשר חלז מאן דלא יוסף יוסף
היינו מי סלא יוסף על מעש"י לעשות מעשים
סדנים וכי. ומסיים הכתוב עד זמן שואב מימד
הוא דה"ר יוס השניעי שממחה בית השואבה
ודוק:

פ' וילך

ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי
היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא
כו' ופירש"י ז"ל לא אוכל אני רשאי שנמלה
ממני דרשות ונתנה ליהושע עכ"ל, י"ל עפ"י
הידוע כי חנה הלדיק החמית אשר הוא בחי
דעת הכולל, עצורחו בזה העולם לברר כל כלולי
הקדושה הנמלאים בכל דבר דרשות סבזה העולם
להעלותם למקום הקודש, ולזה לא נקרא בהם
צדק רק בהם צדיק הוא פועל יולא אשר הוא
מצדיק כל דבר סנמלא בו חיות הקודש ולהעלות
למקום פורסה:

ולזה הוא מוכרח לירד מעדרגתו כפעם כפעם
כרגע למען העלות מדרגות הספלים
הנמלא בהם חיות הקדושה למקום עליון, וכאשר
סגיע עת יחוסע לעסוק בדברים האלה, כיטל
הכח ממסרעיה לירד למדרגות הספלים בדברי
דרשות להעלות אותם, וכיחן הכח החור ליהוסע,
וזהו ספירש"י ז"ל יכול שחשם כחו, חיל לא
כחמה עינו ולא כס ליחמה, אלא מהו לא אוכל,
סנמלה ממני דרשות ונחנה ליהוסע עכ"ל, היינו
כי עולם דביקחו סנמלא בעולמות העליונים לא
הם חלילים ואדרבא, רק לירד למדרגת הספלים
דדברי דרשות להעלות אותם זה כיטל ממנו
יניחן ליהוסע על כי הגיע עתו לחיות צדיק